

Üdvözet a fajrokonoknak.

Finnül írta: Manninen Ottó a finnugor nemzetek 1931-i helsinki közgyűlésére.

Testvér fogad testvért,
Testvérkéz a kézben;
Szem ragyog a szembe
Öröm-verte fényben;
Gyűladosz a lelkiünk,
A mi vériünk úgy forr! —
Isten hozott, észt és magyar
Tengervízen túlról!

Egyek voltunk egyszer
Ős' hajnal-korban,
És még a mi szívünk
Ma is együtt dobban;
Testvérhöz a testvért
Ősi ösztön fűti:
Világ más tájáról
Tanácskozni gyűjti.

Testvértől a testvért
Végzet szórta széjjel,
Egyesülni nem tud
Az Észak a Déllal,
Keserves utunkat
Más-másfelé járván —
De mostan így együtt
Mi se vagyunk árván!

Néktek, jövevénynek,
Máshol ajtó zárul;
Itt testvér-kebelben
Testvéri szív tárul.
Másfelé minden út
Zsákutcába vezet:
Annál melegebben
Szorítsunk hát kezét!

Becsüljük halálilag
Kincsünket, a drágát:
Fajunk közös multját,
Közös őshazáját!
Közös a mi sorsunk,
Közös célunk, harcunk:
Véreim, halálilag
Testvérséget tartsunk!

Közös bajok értek:
Küzdeni, szenvedni,
Évezredig vészben
Órállónak lenni.
Támadásnak: bástyá,
Áradásnak: gátja —
Ha veszítve, ha veszve,
De sohasem hátra!

Nehéz pályán mindég
Kemény próbát tettünk,
S jó vitéz voltunkért
Azonos bért vettünk:
Csúf ágot és bosszút
Miellenünk érlel,
Kinek biztonságát
Mi szereztük vérrel!

De áldást a jó nap
Ingyen osztogatja.
Magvető, ha mit vet,
Tovább ápolgatja.
Szép: szembe az árnak
Fala feszül gátnak;
Férég se veszítse
Vetését világnak!

<i>Ebben a mi kedvünk:</i>	<i>Erőnk és szerencsénk</i>
<i>Ne is vegyük észre,</i>	<i>Hármónk köteléke:</i>
<i>Hogy a részünk mindég</i>	<i>Együtt a Dél lángja</i>
<i>Uriásnak része.</i>	<i>S Észak keménysége!</i>
<i>Örhelyünkön állni</i>	<i>Emlékül irassék</i>
<i>Atyáinkról törvény,</i>	<i>A csillagok között:</i>
<i>Amíg szent, ami szent</i>	<i>Határokon hárman</i>
<i>Az emberek földjén!</i>	<i>Ört álltak örökké,</i>
<i>Csak harc a világon</i>	<i>Készen, hiven, bátran,</i>
<i>Akármikor düljön,</i>	<i>Egy fő sárja hármuk —</i>
<i>Testvéri egységünk</i>	<i>A közös végzetet</i>
<i>Soha el ne múljon!</i>	<i>Vérük szabta rájuk!</i>

Fordította: Mészöly Gedeon.

A síkság és róna szó eredete.

A gondviselés folyton teremt a nyelvben is. Új szavak mindig születnek, régi szavak újabb jelentést ölthetnek magukra. Az a szó, az a jelentés, melyről talán azt hinnéd, hogy Árpád apánk szájában, elméjében is forgott, úgy lehet, hogy halhatatlan volt még öregapánknak is.

Mindenki él mindennapi beszédében a *mindenki* szóval, de kevesen tudják, hogy ez a szó nem volt még meg Csokonai anyanyelvében. Egyedül a nyelvtudósok, a szavak életrajzírói, tudják az effélet.

Az sem mindenik.

Bézzeg tudta SZILY KÁLMÁN, hiszen ő volt fő bűvára az úgynevezett nyelvújításnak, nyelvtörténetünk azon korszakának, melyben az irodalom nyelve legnagyobbat változott. Az ő jó magyar feje a magyar szavak élő anyakönyve volt: előtte büntetlenül nem lehetett elvéteni egy-egy szó korát. Ő állapította meg, hogy a *mindenki* csak a XIX-ik században kezdett elterjedni az írott nyelvben, és nem is a nép nyelvéből került az írókéba, hanem asztala mellett gyártotta egy jó tollú magyar jezsuita, FALUDI FERENC, a XVIII-ik század második felében. Mikor aztán SZILY a *mindenki* nyelvújítási voltán kételkedők